

Ana pa smejoč se pristavi: »Če obetata moji sestri to in ono, jaz tudi ne bom zaostala. Dam vam par novih nogavic in čevlje, ki jih naš oče več ne nosi. Mislim, da vam bo oboje prav.«

To rekši sestrice odidejo. Oj, kako so jim bili vsi Joštovi hvaležni! Popotni mladenič pa je povzdignil roke. Izpregovoriti pa ni mogel besede, tako je bil ganjen v dno srca. V spomin pa mu je prišel rek, ki se ga je bil naučil nekoč pri verskem pouku v mestu: »Kliči me v potrebi, in jaz te bom rešil, in ti me boš slavil!...«

J. E. Bogomil:

Zdrav-bolan.

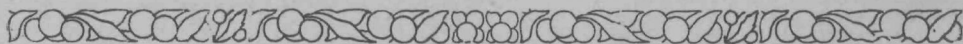
Ze v otroških letih je kazal Kodrov Nace, da ne bo kaj prida iz njega. Mama so mu večkrat rekli, da bo še sodni dan zamudil. To je Naceta vsakrat malo űjezilo, lenuh pa je ostal, kakršen je bil, kljub vsem oponašanjem in opominom.

Prišla so potem šolska leta. Nace jih ni bil vesel. Ta šola, ta pokora! Ko bi bil vsaj katerikrat bolan, da bi lahko doma ostal! Ali pa, ko bi gospod učitelj vsaj za en mesec zbolel — to bi bil Nace vesel! Ali pa, da bi se šola podrla! Kako srčno si je želel izpočiti Nace počitka!

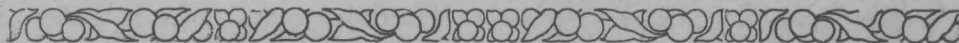
Zgodilo se je pa, da je dobila Kodrova Minka pri botri v dar lepega kanarčka. Jej, kanarčka! V dar ga je dobila, ker je bila pridna doma in v šoli. To je bilo veselja in žuborenja pri Kodrovih tisti dan! Vsi otroci so hoteli gledati samo ljubkega ptička. Ali — udarila je ura, in Nace je moral v šolo. Oh, to je šlo težko! Odhajal je, pa spet prihajal in se oziral nazaj. Pa jezilo ga je tudi. Oh, da mu ravno danes nič ni! Če bi vsaj malo kašljal! Koj bi ostal doma. Pa še kašljati ne more tako, da bi bilo boleznì podobno. Ali pa, da bi ga vsaj noga malo bolela! Ali pa kakšen zob! Ali pa — če že še drugo ne — vsaj malo trebuh...

Nace še zmiraj odhaja v šolo. A srce ga vleče nazaj, in v glavi mu vstajajo misli, kako bi se za ta dan odtegnil gospodu učitelju in kaj natvezil mami, da bi lahko doma ostal pri ljubem kanarčku. Zakaj bi ga pa samo Minka smela gledati, kanarčka? Kaj pa je to, če hodi v ponavljavno šolo? Saj bo Nace tudi hodil, ko mu bo gospod učitelj enkrat verjel, da nekaj zna. Pa Tončka sme gledati kanarčka, pa vsi drugi ga smejo, samo Nace ne! Ali je to po pravici?

Ob takih upornih mislih koracá Nace počasi v šolo.

Jej, kanarčka!

»No, ojej, no!«

V svoje uporne misli zatopljen, Nace niti opazil ni tiste nesrečne korenine. Tiste, ki se je zdaj vanjo pobil... Vsaj samemu sebi je tako zatrjeval, pa tudi drugim, kdor mu je hotel verjeti. Nace je padel. In ravno prav, da je padel! Sedaj bo pa šlo!

Nace jo kar lepo obrne proti domu. Še malo šepati bo treba. Nace poskusi. O, bo že šlo! Prav dobro bo šlo! Zdaj pa kar nazaj domov! Vidite, sreča je: brez goljufije bo ostal doma!

»Uuu — uuu — uuu!«

Odkod vendar to strašno javkanje, tuljenje? Kakor bi koga iz kože devali! Pa kdo tako vpije? Nace gre domov, pa noga ga boli. Ti revež, ti!

»Kaj pa je?« ga vprašajo sočutno mama.

»Noga, noga, noga!« ihti Nace. Nič drugega ne more.

»Ti revež! Kar v posteljo moraš!« pravijo mati. »Le okleni se me, jaz ti bom pomagala. Minka, ti pa skoči po zdravnika. Noga je nemara izpahnjena!«

Minka brž odide. Mama pa polagajo Naceta v posteljo. Nekam čudno se jim zdi, da noga ni nič zatekla. No — mogoče pa šele bo. Vprašujejo ga, kje je padel. Nace nekam zmedeno odgovarja. Meša se mu že menda od samih bolečin?

Ali ti nesreča, ti taka! Mama odidejo po opravkih v vežo. Ura odbije osem, v šolo je že zamujeno! Tedaj pa Nace — smuk iz postelje! — pa h kanarčku. Ves zamaknjen ga ogleduje. Nič ne vidi, nič ne sliši, kaj se godi okrog njega. Kar naenkrat pa stopijo v hišo mama.

»A, tako? Ti si pa res bolan! Bergle ti bomo naredili!«

Nace brž pozabi na svoje bolečine, kar hitro spet v posteljo.

»Dobro, da vem! Ti grdoba nemarna, ti! Da se mi ne zganeš več iz postelje!«

Jezni in nevoljni odidejo mati v vežo — Nace misli, da po palico — pa ne, čakati gredo zdravnika. Povedo mu natančno, kaj Naceta boli. In gospod zdravnik vstopi v hišo. Kakor bi nič ne vedel o Nacetovi potuhi, pristopi k postelji, pa otipava, prijema in išče po nogi bolečine. Nace pa stoka, vpije, da je joj. Zdravnik ne prijema prerahlo.

»Dva dni moraš ostati trdo v postelji. Pa ves čas naj bo kdo pri tebi, da ne padeš s postelje.«

Tako je zapovedal zdravnik.

Nace, ali si zdaj slišal? Dva dni! Zdrav, pa boš moral dva dni ležati kakor bolnik. O Nace! Še eno uro se nisi mogel potajiti, zdaj boš moral pa dva dni bolan ležati. Zdrav bolnik — ali ste že slišali kaj takega!

Pa ni bilo premeniti! Nace je hotel biti bolan, zdaj pa je moral biti. Sestrice so se pa igrale okrog njega, skakale in vpile, da je bilo Nacetu sitno. Za priklado so pa še sosedove prišle. Nace je godel in robantil na postelji — ali kaj! Poslušal ga je kdo! Še ptiček ne — ni

ga bilo nikjer. Mama so ga skrili. Ali bi bil zdaj Nace rad vstal, tudi v šolo bi bil šel rad, pa ni smel. Za kazen je moral ležati — tri dni ležati! — četudi ni bil nič bolan.

In ko je spet prišel v šolo, ga nihče ni vprašal, kje je bil te tri dni. Samo to je malo spoznal, da se mu vsi nekam postrani posmehujejo, eni ga pa vprašujejo, kako si je nogo izpahnil, drugi pa, kakšna zdravila je rabil, da je tako hitro ozdravel, in take reči...

Nace je pa previdno in s strahom odgovarjal kakor hudodelec, ki je prišel iz ječe.

Lucijan († Murn-Aleksandrov):

Slavko gre v nebesa...

Ne bočem in ne bočem
jaz dalje več doma,
ker huda je, prehuda
ta moja mačeha...

Ođ doma moram iti,
zdaj je že zadnji čas!
In kar po cesti bova
šla kužek in pa jaz.

Ta cesta pelje k teti,
ođ tam se gre v goro,
z goré pa gor v nebesa
pač daleč več ne bo...

In vem, da kar ođ tamkaj
pođali mi roke
umrla bođo mati,
saj dole zro na me!

Pri njih še babica je,
ki tudi ne pusti,
da njenemu se Slavku
takó hudo gođi...

Čuj no, le urno, kužek,
takoj ođideva!
Saj pot precej bo dolga
tja gori do neba...

